A

Ooi Eng Huat lwn Amanah Raya Bhd (wakil Pentadbir Harta Pusaka Man bin Itam, si mati)

MAHKAMAH TINGGI (ALOR SETAR) — SAMAN SIVIL NO 22–126 TAHUN 1996

ALAUDDIN H

B

20 MAC 2000

Acara Sivil *— Keperluan pendakwaan — Pembatalan tindakan — Kelewatan dalam menetapkan perbicaraan — Kelewatan lebih kurang setahun — Sama ada kelewatan adalah melampau dan tidak boleh dimaafkan*

C

Plaintif telah memfailkan tindakan ini pada 23 November 1996 untuk antara lainnya, satu perintah untuk perlaksanaan spesifik satu perjanjian tetapi kemudiannya telah gagal untuk menetapkan perkara tersebut untuk perbicaraan Defendan telah memohon untuk penolakan tindakan plaintif kerana ketiadaan pendakwaan atas alasan bahawa terdapatnya kelewatan yang melampau dan tidak boleh dimaafkan selama lebih kurang satu tahun. Defendan selanjutnya menyatakan bahawa beliau akan dinafikan satu perbicaraan yang adil oleh kerana saksi-sakinya merupakan orang tua dan mungkin mati atau mempunyai masalah pemikiran. Penjelasan plaintif adalah bahawa anak lelakinya cedera serius dalam satu kemalangan pada hujung tahun 1996 dan plaintif kesuntukan masa untuk mengesan beberapa dokumen yang telah disalahletak dan tidak dapat memberikan arahan seterusnya kepada peguamcaranya. Penolong kanan pendaftar telah membenarkan permohonan defendan dan plaintif telah merayu.

D

E

F

Diputuskan, membenarkan rayuan tersebut:

(1) Kelengahan atau kelewatan di dalam kes ini hanyalah satu tahun, walaupun secara hakikatnya ada kelewatan tetapi bagi mahkamah ianya bukanlah satu kelengahan yang melampau atau keterlaluan. Masa bagi menentukan kelengahan di dalam kes ini tidak boleh dikira dari tarikh kematian si mati pada tahun 1947, mahupun dari tarikh perjanjian ataupun tarikh geran pentadbiran dikeluarkan. Apa yang penting di sini semasa pemfailan tindakan oleh plaintiff, kausa tindakan plaintif masih lagi dalam tempoh had masa; *Birkett v James* [1978] AC 297, *Toh Hock Thye & Ors v Toh Chwee Biow* [1981] 1 CLJ 87, *United Malayan Banking Corp Bhd v Palm and Vegetable Oils (M) Sdn Bhd* [1994] 3 MLJ 73, *Vasudevan v T Damodaran & Anor* [1981] 2 MLJ 150 diikut (lihat ms 213B–D).

G

H

(2) Kalaupun jika dikatakan kelengahan ini adalah kelengahan yang melampau, kelengahan ini bukanlah disengajakan dan boleh dimaafkan. Mahkamah ini berpuashati dengan penjelasan yang telah diberikan oleh plaintif mengenai kelewatannya mengambil tindakan untuk menetapkan perbicaraan. Mahkamah

I

bersependapat dengan peguam plaintif bahawa di dalam keadaan tertekan di mana tumpuan dan perhatian kepada keadaan anaknya dan dengan masa yang terhad ditangannya, memang plaintif tidak mempunyai ransangan untuk meneruskan tindakan dan telah tidak memberi arahan kepada peguamnya untuk meneruskan tindakan (lihat ms 213E–H).

(3) Pentadbiran pesaka si mati masih boleh dijalankan dan kepentingan pihak ketiga yang dinyatakan oleh defendan masih lagi samar sehinggalah isu perjanjian yang dimasuki oleh plaintif dan waris-waris si mati ditentukan oleh mahkamah. Mahkamah tidak nampak bahawa defendan akan dinafikan satu berbicaraan yang adil kerana waris-waris si mati masih lagi hidup dan tuntutan plaintif adalah berasaskan perjanjian bertulis dan surat-menyurat di antara kedua pihak, khasnya dengan defendan sendiri (lihat ms 214A–B).

[English summary

The plaintiff filed this action on 23 November 1996 for inter alia, an order for the specific performance of an agreement but subsequently failed to set the matter down for trial. The defendant applied for the dismissal of the plaintiff's action for want of prosecution on ground that there was inordinate and inexcusable delay of about a year. The defendant further stated that he would be denied of a fair trial since the witnesses were elderly and may die or have memory problems. Plaintiff's explanation was that his son was seriously injured in an accident at the end of 1996 and plaintiff had to give his full concentration on his son. Further, the plaintiff had very limited time to locate some misplaced documents and was unable to give further instructions to his solicitors. The senior assistant registrar allowed the defendant's application and the plaintiff appealed.

Held, allowing the appeal:

(1) The procrastination or delay in this case was only for a year, eventhough as a fact there was a delay but for the court it was not a procrastination which was absurd or overboard. The time to determine procrastination in this case could not be calculated from the date of the death of the deceased in 1947, or from the date of the agreement or the date of the registration frant issued. What was important here during the conduct of filing by the plaintiff; the plaintiff's cause of action was still within the time limit; *Birkett v James* [1978] AC 297, *Toh Hock Thye & Ors v Toh Chwee Biow* [1981] 1 CLJ 87, *United Malayan Banking Corp Bhd v Palm and Vegetable Oils (M) Sdn Bhd* [1994] 3 MLJ 73, *Vasudevan v T Damodaran & Anor* [1981] 2 MLJ 150 followed (see p 213B–D).

(2) Even if it was said that the procrastination was an absurd Procrastination, this procrastination was not on purpose and

could be forgiven. The court was satisfied with the explanation given by the plaintiff about his delay in taking action to determine the trail. The court was of the same opinion with the plaintiff's counsel that in a pressing situation where focus and attention of the condition of his son and within the limited time in his hand, the plaintiff surely did not have any motivation to proceed the action and had not given any instruction to his counsel to proceed the action (see p 213E–H).

(3) The administration of the estate of the deceased could still proceed and the interest of the third party as stated by the defendant was still ambiguous until the issue of the agreement entered into by the plaintiff and the heirs of the deceased is determined by the court. The court cannot see that the defendant will deny a fair trial as the heirs of the deceased are still alive and the plaintiff's claim is based on the written agreement and correspondence between the two parties, especially the defendant himself (see p 214A–B).]

Nota-nota

Untul kes-kes mengenai keperluan pendakwaan secara am, lihat 2(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 1998 Reissue) perenggan-perenggan 4974–5015.

Kes-kes yang dirujuk

Arab-Malaysian Finance Bhd v Malacca Development Corp Sdn Bhd & Ors [1997] 5 MLJ 685 (dirujuk)

Birkett v James [1978] AC 297 (diikut)

Toh Hock Thye & Ors v Toh Chwee Biow [1981] 1 CLJ 87 (diikut)

R Rajasingam v Balwant Singh Puba [1996] 2 MLJ 549 (dirujuk)

United Malayan Banking Corp Bhd v Palm and Vegetable Oils (M) Sdn Bhd (1994) 3 MLJ 73 (diikut)

Vasudevan v T Damodaran & Anor [1981] 2 MLJ 150 (diikut)

Undang-undang yang dirujuk

Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 A 25 k 1(4), A 34 k 2

Teoh Lip Peng (Hoe & Ahmad Zaki), Ibrahim Khalid (Amanah Raya Berhad)

Alauddin H: Di dalam kes ini, defendan (Amanah Raya Bhd, pentadbir harta pusaka Man bin Itam, si mati) pada 26 November 1997 telah memfailkan satu permohonan melalui Saman Dalam Kamar (Lamp 5) memohon supaya tindakan plaintif terhadapnya dibuang kerana tiada pendakwaan menurut A 34 k 2 Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi, 1980 (yang selepas ini dirujuk sebagai 'KMT'). Lampiran 5 ini telah didengar oleh Penolong Kanan Pendaftar (PKP) pada 24 Januari 1998 dimana

setelah mendengar hujahan kedua-dua peguam plaintif dan defendan, beliau telah membenarkan permohonan defendan dan dengan yang demikian tindakan plaintif telah dibuang tanpa pendakwaan. Plaintif telah tidak berpuashati atas keputusan tersebut lalu memfailkan Notis Rayuan kepada Hakim Dalam Kamar (lampiran 10) merayu terhadap keputusan PKP tersebut.

Plaintif di dalam kes ini telah memulakan tindakannya terhadap defendan dengan memfailkan writ saman dan penyata tuntutan pada 23 November 1996. Di dalam penyata tuntutannya, beliau memohon untuk mendapatkan beberapa perintah yang antara lain termasuk satu perintah perlaksanaan spesifik perjanjian bertulis bertarikh 29 Jun 1980. Fakta ringkas yang membawa kepada pemfailan tindakan oleh plaintif adalah seperti berikut. Plaintif adalah tuanpunya berdaftar setakat setengah bahagian tanah yang terkandung di dalam SP 41276, Portion No 1454, Mukim Kota Setar dan beliau juga adalah tuanpunya berdaftar setakat satu persepuluh bahagian tanah yang terkandung di dalam SP 41277, No 1455, Mukim Kota Setar, Daerah Kota Setar, Kedah Darul Aman. Kedua-dua tanah tersebut selepas ini akan dirujuk sebagai 'tanah-tanah tersebut'. Defendan pula adalah pentadbir pesaka kepada Man bin Itam, si mati. Man bin Itam (yang selepas ini dirujuk sebagai 'si mati') adalah tuanpunya berdaftar tanah-tanah tersebut bagi setengah bahagian yang lain. Menurut plaintif, pada 29 Jun 1980 beliau telah memasuki satu perjanjian bertulis (selepas ini dirujuk sebagai 'perjanjian bertulis tersebut') untuk membeli tanah-tanah tersebut dengan Shamsudin bin Man, Tan bte Man, Sepiah bte Man, Saudah bte Man, Jaafar bin Man, Said bin Man dan Omar bin Man. Kesemua mereka ini adalah anak-anak si mati yang berhak menerima bahagian-bahagian tanah kepunyaan si mati. Menurut plaintif adalah menjadi terma-terma perjanjian bahawa:

Defendan telah memfailkan penyataan pembelaannya pada 1 January 1997. Defendan tidak menafikan akan kewujudan perjanjian bertulis yang dikatakan oleh plaintif, tetapi mendakwa bahawa perjanjian itu telahpun terbatal dan tidak boleh dikuatkuasa atas kegagalan plaintif menunaikan obligasinya di bawah perjanjian tersebut.

Menurut defendan, plaintif walaupun telah diberikan notis untuk mendepositkan baki harga belian dalam tempoh dua bulan tetapi nampaknya plaintif telah gagal berbuat demikian. Defendan juga menegaskan bahawa surat mereka kepada plaintif bertarikh 29 Julai 1993 adalah merupakan tawaran baru kepada plaintif.

Di dalam rayuan di hadapan mahkamah ini, defendan telah mendapat perintah dari PKP bahawa tindakan plaintif terhadapnya dibuang atau ditolak tanpa pendakwaan. PKP telah berpendapat bahawa plaintif telah gagal menetapkan tindakan untuk perbicaraan dan kegagalan plaintif ini merupakan satu kelengahan yang melampau dan keterlaluan dengan tanpa alasan munasabah dan tidak boleh dimaafkan dan ianya bertujuan menghina Mahkamah. Kelewatan dan kelengahan ini juga telah dikatakan telah menimbulkan prasangka serius terhadap defendan yang tidak dapat menggulung pentadbiran pesaka Man bin Itam, si mati, di samping telah

menjejaskan kepentingan pihak ketiga yang merupakan pembeli tanah yang dijual oleh defendan di dalam mentadbirkan pesaka si mati. Atas kelengahan plaintif tersebut, defendan dikatakan telah dimudaratkan dengan risiko besar bahawa perbicaraan adil tidak dapat dilaksanakan kerana waris-waris si mati (penjual tanah) masing-masing telah tua berumur dari 56 ke 76 tahun.

Plaintif, walaubagaimanapun, di dalam menentang permohonan defendan telah memfailkan affidavit jawapannya dan memberikan penjelasan terperinci mengapa beliau telah tidak mengambil sebarang tindakan selama setahun selepas pemfailan writ saman dan penyata tuntutannya. Menurut beliau, pada hujung tahun 1996 anak lelakinya telah terlibat dalam kemalangan motosikal dan mengalami cedera parah. Anaknya telah dimasukkan ke Hospital Besar Alor Setar dan selepas daripada itu telah terpaksa berulang-alik ke Island Hospital Pulau Pinang dan juga di Institut Jantung Negara untuk menerima rawatan. Oleh yang demikian, menurutnya sepanjang tahun 1997 beliau terpaksa menumpukan perhatian kepada anaknya dan ditambah pula dengan kehilangan atau salah letak dokumen-dokumen penting untuk meneruskan tindakan. Justeru itu, beliau telah tidak dapat menumpukan perhatian kepada kesnya dan apatah lagi dengan masa yang sangat terhad untuk mengesan dan mencari dokumen-dokumen tersebut beliau tidak dapat memberi arahan lanjut kepada peguamnya untuk meneruskan tindakan.

Defendan telah menghujahkan bahawa alasan yang ditimbulkan oleh plaintif adalah semata-mata alasan peribadi dan bukanlah satu alasan yang sah untuk kelengahan satu tahun di dalam menetapkan tindakan untuk perbicaraan. Menurut peguam defendan, kemalangan yang berlaku ke atas anak plaintif berlaku pada bulan Ogos 1996 dan plaintif telah memfailkan tindakannya di mahkamah selepas kemalangan tersebut iaitu pada bulan November 1996. Menurut defendan lagi anak plaintif cuma menerima rawatan di Hospital Alor Setar dari 8 Ogos 1996 hingga September 1996. Kemudiannya anaknya dimasukkan sekali lagi ke Island Hospital Pulau Pinang pada 15/16 Januari 1997 dan kemudian rawatan lanjutan ke Institut Jantung Negara pada bulan Disember 1997. Defendan telah menghujahkan bahawa apa yang berlaku kepada plaintif, bukanlah satu alasan yang munasabah atau alasan yang boleh dimaafkan untuk tidak dapat memberi arahan lanjut kepada peguam untuk meneruskan tindakan. Kelewatan atau kelengahan ini menurut peguam defendan adalah kelengahan yang melampau yang disengajakan oleh plaintif dan bertujuan untuk menghina mahkamah dan tidak boleh dimaafkan. Kelengahan melampau ini juga menurut defendan juga telah membangkitkan kemudaratan/prasangka serius kepada pihaknya.

Di dalam menimbangkan perkara ini, molek rasanya kita kembali kepada prinsip undang-undang mengenai kuasa inheren mahkamah untuk membuang tindakan plaintif tanpa pendakwaan di bawah A 34 KMT. Undang-undang mengenai kuasa mahkamah di bawah A 34 KMT di dalam menolak sesuatu tindakan tanpa pendakwaan adalah 'well settled' dan jelas berdasarkan otoriti-otoriti yang sedia ada. Di dalam kes *Birkett v James* [1978] AC 297, House of Lords telah memutuskan bahawa:

> The power should be exercised only where the court is satisfied either (1) that the default has been intentional and contumelious, eg disobedience to a peremptory order of the court or conduct amounting to an abuse of the process of the court; or (2) (a) that there has been inordinate and inexcusable delay on the part of the plaintiff or his lawyers, and (b) that such delay will give rise to a substantial risk that it is not possible to have a fair trial of the issues in the action or is such as is likely to cause or to have caused serious prejudice to the defendants either as between themselves and the plaintiff or between each other or between them and a third party.

Prinsip yang telah diutarakan oleh House of Lords ini telah diterimapakai oleh mahkamah di Malaysia seperti di dalam kes-kes *Vasudevan v T Damodaran & Anor* [1981] 1 CLJ 84; [1981] 2 MLJ 150; *Toh Hock Thye & Ors v Toh Chwee Biow* [1981] 1 CLJ 87; [1982] 1 MLJ 152; *R Rajasingam v Balwant Singh Puba* [1996] 3 CLJ 222; [1996] 2 MLJ 549; *Arab-Malaysia Finance Bhd v Malacca Development Corp Sdn Bhd & Ors* [1997] 3 CLJ 51; [1997] 5 MLJ 685 dan banyak lagi.

Di dalam kes *Vasudevan v T Damodaran & Anor* [1981] 2 MLJ 150, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa kelewatan plaintif selama tujuh tahun selepas pemfailan tindakan di mana tiada notis perbicaraan diberikan, tiada saman minta arahan dikeluarkan, tiada penzahiran dibuat dan tidak ada apa-apa dibuat oleh plaintif bagi menetapkan perbicaraan dan kelewatan ini adalah 'inordinate and inexcusable and there were substantial grounds for holding that the respondents had established the matter of a substantial risk of a fair trial not being possible after this long lapse of time and of serious prejudice as a result of the inordinate and inexcusable delay on the part of the appellant.'

Begitu juga di dalam kes *Toh Hock Thye & Ors v Toh Chwee Liaw* [1982] 1 MLJ 152, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa:

> the plaintiff's action is liable to be dismissed for want of prosecution when the court is satisfied that: (a) the plaintiff's default has been intentional and contumelious; or (b) the plaintiff or his lawyer is guilty of such inordinate and inexcusable delay that the defendant has been prejudiced by it.

Di dalam kes *United Malayan Banking Corp Bhd. v Palm and Vegetable Oils (M) Sdn Bhd* [1994] 3 MLJ 73 Mahkamah Agung telah memutuskan antara lain bahawa:

> An action may be dismissed for want of prosecution when a party has been guilty of intentional and contumelious default and where there has been inordinate and inexcusable delay in the prosecution of the action. On the question of inordinate and inexcusable delay, the power should be exercised only where the court is satisfied that there has been inordinate and inexcusable delay on the part of the plaintiff and that such delay would give rise to a substantial risk that it was not possible to have a fair trial or is likely to cause serious prejudice to the defendant. Here, the trial judge has misapplied the above principles as, since the affidavit was filed by the appellants, there had been no further evidence to show which key witnesses of the respondents had since died.

A Berdasarkan kes-kes di atas, bolehlah disimpulkan bahawa mahkamah di dalam menjalankan kuasa inherennya di bawah A 34 KMT, iaitu menolak tindakan tanpa pendakwaan, apabila mahkamah berpuashati bahawa: (i) kegagalan plaintif mengambil tindakan sewajarnya adalah disengajakan dan bertujuan menghina (contumelious); ataupun (ii) plaintif atau peguamnya telah menyebabkan kelewatan yang tidak munasabah dan tanpa
B alasan munasabah dimana kelewatan tersebut telah menimbulkan prasangka serius terhadap defendan serta risiko tinggi bahawa perbicaraan adil tidak dapat dilaksanakan.

Berbalik kepada rayuan di hadapan mahkamah ini, pertamanya perlu saya menyatakan bahawa kelengahan atau kelewatan di dalam kes ini
C hanyalah satu tahun, walaupun secara hakikatnya ada kelewatan tetapi bagi saya ianya bukanlah satu kelengahan yang melampau atau keterlaluan. Masa bagi menentukan kelengahan di dalam kes ini tidak boleh dikira dari tarikh kematian si mati pada tahun 1947, mahupun dari tarikh perjanjian ataupun tarikh geran pentadbiran dikeluarkan. Jelas kelihatan di dalam affidavit ada perbincangan di antara kedua pihak dari tahun 1986 sehingga
D tahun 1993. Malahan pada tahun 1993 defendan telah menghantar surat kepada plaintif memberi tawaran baru kepada plaintif. Saya dengan hormatnya bersetuju dengan peguam plaintif bahawa isu samada perjanjian telah ditamatkan atau tidak hendaklah ditentukan semasa perbicaraan. Apa yang penting di sini semasa pemfailan tindakan oleh plaintif, kausa tindakan
E plaintif masih lagi berada dalam tempoh had masa.

Kedua, mahkamah ini seterusnya berpendapat kalaupun jika dikatakan kelengahan ini adalah kelengahan yang melampau, kelengahan ini bukanlah disengajakan dan boleh dimaafkan. Mahkamah ini berpuashati dengan penjelasan yang telah diberikan oleh plaintif mengenai kelewatannya mengambil tindakan untuk menetapkan perbicaraan. Memang tidak dapat
F dinafikan bahawa kemalangan telah berlaku kepada anak plaintif yang mengakibatkan anaknya mengalami cedera parah dan terpaksa dimasukkan ke hospital dan seterusnya menerima rawatan lanjut. Walaupun kemalangan berlaku pada bulan Ogos 1996, plaintif telah terpaksa membawa anaknya ke hospital untuk rawatan lanjut. Bagi saya adalah wajar jika dikatakan bahawa sepanjang tahun 1997, plaintif terpaksa
G menumpukan perhatian kepada kebajikan anaknya terlebih dahulu, daripada memikirkan tentang tindakannya terhadap defendan. Dalam ertikata lain, kebajikan anaknya adalah lebih utama. Saya bersependapat dengan peguam plaintif bahawa di dalam keadaan tertekan di mana tumpuan dan perhatian kepada keadaan anaknya dan dengan masa yang
H terhad ditangannya, memang plaintif tidak mempunyai ransangan untuk meneruskan tindakan dan telah tidak memberi arahan kepada peguamnya untuk meneruskan tindakan.

Defendan telah mendakwa bahawa akibat kelengahan plaintif ini, ia tidak dapat menggulung pentadbiran pesaka si mati dan ianya telah menimbulkan kemudaratan serius kepadanya yang tidak tahu bila kes ini
I akan dibicarakan. Di samping itu memandangkan waris-waris si mati telah berumur 56 tahun hingga 76 tahun, maka kemungkinan perbicaraan adil tidak dapat dijalankan kerana saksi-saksi ini telah tua dan mungkin akan

meninggal dunia atau mengalami masalah ingatan. Dengan hormatnya, saya berpendapat keadaan ini tidaklah membangkitkan kemudaratan yang serius kepada defendan kerana pentadbiran pesaka si mati masih boleh dijalankan dan kepentingan pihak ketiga yang dinyatakan oleh defendan masih lagi samar sehinggalah isu perjanjian yang dimasuki oleh plaintif dan waris-waris si mati ditentukan oleh mahkamah. Di samping itu saya tidak nampak bahawa defendan akan dinafikan satu berbicaraan yang adil kerana waris-waris si mati masih lagi hidup dan tuntutan plaintif adalah berasaskan perjanjian bertulis dan surat-menyurat di antara kedua pihak, khasnya dengan defendan sendiri.

Akhir sekali, saya berpendapat saya tidak perlu menimbangkan apa yang dihujahkan berkenaan A 25 k 1(4) KMT 1980 kerana ianya tidak relevan dalam kes ini.

Atas alasan-alasan di atas, rayuan ini adalah dibenarkan dan plaintif adalah diperintah mengambil tindakan segera untuk menetapkan kes untuk perbicaraan.

Rayuan dibenarkan.

Dilaporkan oleh Andrew Christopher Simon